

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **PhDr. Doc. J. B., CSc.**, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem AK Praha 2, Slavíkova 1568/23, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic, U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení P. K., v řízení o kasační stížnosti žalobce – nyní stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 3. 2007, č. j. 10 Ca 240/2006 – 24,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 3. 2007 č. j. 10 Ca 240/2006 – 24 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 30. 3. 2007 zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce (dále též „stěžovatele“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 20. 10. 2006, č. j. KUJCK 26403/2006 OUPI/3 (dále též „rozhodnutí žalovaného“).

Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) jako nepřipustné, neboť nebylo podáno účastníkem řízení.

Žalovaný své rozhodnutí o zamítnutí odvolání odůvodnil následovně: „*Pan PhDr. Doc J. B. CSc. je sice vlastníkem pozemků p. č. 392 a p. č. 394 v k. ú. D., avšak tyto pozemky nemají společnou hranici s pozemkem p. č. 396, na kterém je stavba dotčená stavebními úpravami umístěná, ani nejsou přímo dotčeny navrhovanými stavebními úpravami. Stavební úpravy totiž dle předložené projektové dokumentace spočívají ve vnitřních dispozičních změnách, v úpravách (zřízení a demontáž) okenních a dveřních otvorů ve východní a severní obvodové zdi objektu a úpravě střešní konstrukce. Ve východní obvodové zdi, která je částečně umístěná směrem k výše uvedeným pozemkům ve vlastnictví odvolatele, jsou pak navrhovány tyto úpravy: demontáž stávajícího okna a vybourání parapetu pro osazení nových dveří, které budou mít stejnou šířku jako stávající okenní otvor. Dveřní otvor vzniklý na místě stávajícího okenního otvoru se však nenachází v té části, která je protilehlá k pozemku ve vlastnictví odvolatele, ale v části přilehlé k pozemku ve vlastnictví stavebníka. Požárně nebezpečný prostor, který nově z dveřního otvoru vzniká, zasahuje pouze pozemek, který je rovněž ve vlastnictví stavebníka. Z těchto důvodů je možné konstatovat, že zákonné podmínky dle ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle kterého jsou účastníkem stavebního řízení i osoby mající vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, přičemž tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena, pro účastenství pana PhDr. Doc. J. B. v přezkoumávaném řízení skutečně naplněny nebyly. Odvolatel tedy je takovou osobou, které ani z materiálního hlediska nenáleží účastenství podle ustanovení § 27 odst. 3 v napadeném řízení v I. stupni.*“

Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl v řízení zkrácen na svých procesních právech podle stavebního zákona a správního řádu ani na jeho vlastnickém právu, neboť realizací předmětné stavby došlo pouze k vnitřním dispozičním změnám a k úpravám okenních a dveřních otvorů, kdy nebylo prokázáno zhoršení životních podmínek a pohody bydlení. Z důvodu, že správní orgán dospěl k závěru, že se jednalo o nepřipustné odvolání, neboť žalobce nebyl účastníkem řízení, jeho odvolání zamítl, aniž se věcnými námitkami, které žalobce uváděl v odvolání zabýval.

V odůvodnění pak krajský soud konstatuje:

Z písemností založených ve správních spisech bylo zjištěno, že předmětem konkrétního stavebního řízení bylo posuzování stavební úpravy objektu k bydlení č. p. 70/I na prodejnu a servis jízdních kol na pozemku p. č. 396 v kat. úz. D. Stavba představovala ve východní nosné zdi demontáž stávajícího okna a vybourání parapetu pro osazení nových dřevěných dveří stejné výšky jako stávající okenní otvor. V severní nosné zdi vybourání otvoru pro posunutí výlohy a otvor pro vstupní dveře pro vstup do prodejny. Rovněž stávající nenosná zeď tloušťka 350 mm mezi ložnicí a kuchyní měla být vybourána a stávající nenosná zeď tloušťky 450 mm mezi ložnicí a WC v délce 1,6 m vybourána a dozděna příčkou tloušťky 150 mm. Jinými slovy řečeno jednalo se o úpravy okenních a dveřních otvorů v severní a východní obvodové zdi objektu a o vnitřní dispoziční změny. Žalovaný správní orgán se zabýval otázkou, zda podání žalobce, které mu bylo doručeno dne 22. 8. 2006, bylo přípustné či nepřipustné, neboť zjistil, že žalobce je sice vlastníkem pozemků p. č. 392 a p. č. 394 v kat. úz. D., avšak tyto pozemky nemají společnou hranici s pozemkem p. č. 396, na kterém je stavba dotčená stavebními úpravami umístěna a zároveň nejsou přímo dotčeny ani navrhovanými stavebními úpravami. Dospěl k závěru, že pouze nově zřízeným dveřním otvorem ve východní zdi, kde jsou stavby žalobce a stavebníka v části cca 2 m navzájem protilehlé by mohla být za určitých okolností narušena vlastnická práva žalobce k pozemku p. č. 394 a stavbě na tomto pozemku případnou emisí, pohledem a zejména přesahem požárně nebezpečného prostoru. Emise však pohledem jako nová skutečnost nepřicházela v úvahu,

neboť dveře byly navrženy místo stávajícího okna, což vyplývá z projektové dokumentace ve vzdálenosti 2,3 m od severního okraje upravované stavby, tedy v části budovy, která je přilehlá k pozemku stavebníka, nikoliv žalobce. Rovněž z toho důvodu nedochází ani k přesahu požárně nebezpečného prostoru na pozemek žalobce. Další stavební úpravy u oken a dveří severní obvodové zdi ústí na pozemek stavebníka a nikoliv žalobce a vnitřní dispoziční změny se rovněž nikterak neprojeví zásahem do práv pozemku p. č. 394 a 392. Z toho důvodu správní orgán uzavřel, že zákonné podmínky dle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle kterého jsou účastníkem stavebního řízení i osoby mající vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, přičemž tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena, v případě žalobce naplněny nebyly. Žalobce tedy není osobou, které z materiálního hlediska náleží účastenství ani dle ustanovení § 27 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Odvolání nebylo podáno účastníkem řízení, a proto se jednalo o odvolání nepřípustné. Soud v tomto závěru žalovaného neshledal pochybení. Rovněž nedospěl k závěru, že by takto vyslovený závěr byl nesrozumitelný či nepřezkoumatelný a jednalo se případně o nedostatek důvodů rozhodnutí.

Stěžovatel shora uvedený rozsudek krajského soudu napadl včasnou kasační stížností výslovně jednak z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise, resp. je s ním v rozporu a tedy dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a dále z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c), správně d) s. ř. s.

Vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise, resp. je s ním v rozporu, stěžovatel spatřuje v tom, že soud stejně jako správní orgán v odvolacím řízení nezjistil skutečný stav věci, neboť při svém rozhodování vycházel z nesprávného závěru, že se nezměnil způsob využití objektu, v němž byly realizovány stavební úpravy.

Krajský soud dle stěžovatele vycházel pouze z mechanicky převzatého tvrzení z vyjádření žalovaného, že účel užívání objektu č. p. 70 na pozemku p. č. 396 byl již povolen stavebním povolením č. j. Výst. 225/95/VII/M ze dne 15. 3. 1995 a potvrzen kolaudačním rozhodnutím č. j. Výst. 1216/95/VII/M-330 ze dne 4. 11. 1997, které však nikterak neodpovídá stavu věci. Uvedená rozhodnutí se týkala objektu, který není nikterak spojen s domkem, jenž byl předmětem rozhodnutí stavebního úřadu, které stěžovatel napadl odvoláním. Oba objekty mají stejné č. popisné a nacházejí se na stejném pozemku, avšak jedná se o dvě samostatné stavby.

Nesprávnost tvrzení žalovaného, že užívání předmětného objektu bylo již dříve povoleno jako provozovna, vyplývá ze spisu, konkrétně ze stavebního povolení ze dne 17. 5. 2006, kde je uvedeno, že předmětem tohoto rozhodnutí jsou stavební úpravy objektu k bydlení na prodejnu a servis jízdních kol, dále i z projektové dokumentace z prosince 2005, na které je zachycen stav objektu před úpravami – v objektu se nalézal obývací pokoj, ložnice, kuchyně a WC. Ještě v roce 2005 byl objekt č. p. 70 využíván pro bydlení dědečkem p. K.

Další stížnostní námitka spočívá v tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů, neboť soud učinil závěr, že práva stěžovatele nemohou být nikterak dotčena nejen na základě nesprávného zjištění stavu věci, ale i aniž by se jakkoli vypořádal se skutečnostmi prokazujícími dotčení práv stěžovatele, které stěžovatel podrobně uvedl

v žalobě. Soud se možnými vlivy povolované stavby na nemovitosti stěžovatele v zásadě nezabýval.

Konkrétně stěžovatel rozvádí, že stavebními úpravami spojenými se změnou v užívání stavby, jsou dotčena vlastnická práva stěžovatele zejména narušením pohody bydlení a obtěžováním hlukem a dalšími imisemi. Činnost, která je umožněna stavebními úpravami domu, se tak neomezuje pouze na dům samotný (interiér), ale i na plochy přímo mezující s nemovitostmi stěžovatele. Kromě jízdních kol se v prodejně prodávají i motocykly, čímž se ještě zvyšuje hladina hluku i možné imise olejů, barev či pohonných hmot.

Poslední stížnostní námitka spočívá v tvrzení, že vzhledem k tomu, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami je rozhodnutí žalovaného vydané v rozporu s § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud místo toho, aby pro důvodně vytýkanou vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného spočívající v nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami (hluk, prašnost po dobu výstavby a další imise narušující pohodu bydlení) napadené rozhodnutí zrušil, zatížil stejnou vadou i rozhodnutí své. Ani soud se totiž nezabýval zvýšeným počtem osob, hlukem, prašností a dalšími imisemi prokazujícími dotčení práv stěžovatele a proto napadený rozsudek soudu trpí také vadou – nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že pro posouzení možného dotčení práv k pozemkům p. č. 394 a 392 v k. ú. D. a stavbám na nich byl rozhodný charakter povolovaných stavebních úprav a možný vliv jejich realizace a budoucího provozu změněné stavby na okolí. Působení uvedených faktorů posuzoval ve vztahu k dosavadním podmínkám v dané lokalitě. Proto je nepominutelná skutečnost zdůrazňovaná ve vyjádření krajského úřadu k žalobě i v rozsudku krajského soudu, že účel užívání jako prodejna i servis jízdních kol byl na pozemku p. č. 396 povolen již stavebním povolením č. j. Výst. 225/95/VII/M ze dne 15. 3. 1995. Provozovna pro výše uvedenou činnost tak na tomto pozemku v sousedství stěžovatele, a to přímo proti stavbě na pozemku p. č. 394 již dlouhodobě funguje. Stejně tak uváděné vlivy, v nichž stěžovatel spatřuje hlavní dotčení ve svých právech, jako je hluk, zvýšený pohyb osob, narušená pohoda bydlení a další imise v důsledku uvedené podnikatelské činnosti, již v daném místě musely působit a tento stav je pak také nezbytné vzít v úvahu při posuzování, čím mohou být v dané věci v důsledku předmětného rozhodnutí dotčena vlastnická práva stěžovatele. Vliv provozování prodejny a servisu jízdních kol na pozemku p. č. 396 nelze namítat jako novou skutečnost zapříčiněnou vydaným stavebním povolením č. j. OSÚ/33890-05/3982-05/FIRM ze dne 17. 5. 2006, která výrazným způsobem ovlivní poměry v dané lokalitě a naruší dosavadní pohodu bydlení, jak tvrdí stěžovatel.

Dle žalovaného ve smyslu ust. § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nelze právo na účast ve stavebním řízení automaticky odvozovat od vzájemné vzdálenosti předmětných objektů. Musí být zvažovány všechny aspekty relevantní pro konkrétní situaci. Krajský úřad nepochybně, že stavebními úpravami domu č. p. 70, zejm. jejich prováděním, mohl být vlastník sousedního pozemku a stavby obtěžován. Pouhé obtěžování však neznamená, že vlastník bude skutečně dotčen ve svých právech ve smyslu § 59 stavebního zákona. V této souvislosti totiž musí být uvážena i skutečnost, že ještě před zahájením řízení o povolení stavebních úprav byl stěžovatel v právním postavení vlastníka nemovitosti, v jejímž velmi blízkém sousedství je dlouhodobě provozována řádně povolená prodejna a servis jízdních kol. Za těchto již daných okolností pak krajský úřad posuzoval možnost dotčení ve vlastnických právech k sousednímu pozemku p. č. 394 a stavbě na něm v důsledku vydaného stavebního povolení stavebních úprav a dospěl k závěru, že právní postavení

vlastníka nebude dotčeno, výkon vlastnického práva nebude nijak ohrožen či omezen a nedojde ani k žádnému rušení nad míru přiměřenou místním poměrům.

K námitce stěžovatele, že se krajský úřad v žalovaném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s uplatněnými odvolacími důvody a rozhodnutí je proto vydáno v rozporu s § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení a je tak nepřezkoumatelné, krajský úřad zdůrazňuje, že žalované rozhodnutí bylo vydáno již podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), v souladu s jeho přechodnými ustanoveními. Odvolací důvody pak skutečně nebyly vypořádány v rámci odůvodnění rozhodnutí o odvolání, neboť toto bylo zamítnuto z formálních důvodů jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu, aniž by došlo k věcnému přezkoumání. Uplatněné námitky byly přešetřeny až následně při zkoumání, zda nejsou dány předpoklady pro přezkumné řízení, obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. O závěrech krajského úřadu s řádným odůvodněním byl pak stěžovatel zpraven sdělením ze dne 25. 10. 2006. Popsaný postup byl zcela v souladu s platnou úpravou správního řádu, a nelze tak souhlasit se stěžovatelem, který jej označuje za vadu, pro kterou mělo být rozhodnutí krajského úřadu zrušeno.

Z výše uvedených důvodů považuje krajský úřad stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud v Brně zamítl.

Stěžovatel následně podal k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti repliku, kde podle obsahu namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem, že vzhledem k tomu, že v předmětné lokalitě již byla provozovna provozována, nemohou být předmětnou stavbou práva stěžovatele dotčena.

K názoru žalovaného, že se stěžovatel brání vlivům „provozování prodejny a servisu kol, ne stavebním úpravám jako takovým“, stěžovatel v replice uvádí, že předmětem řízení byla i změna v užívání stavby, byť se na základě § 85 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. projednávala ve stavebním řízení jako změna stavby (zde konkrétně se jednalo o změnu stavby dle § 139b odst. 3 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb. – o stavební úpravě). V řízení tedy byly relevantní námitky týkající se vlivů užívání stavby po realizaci stavebních úprav. I stavební úpravy samotné se navíc dotkly práv stěžovatele, neboť se mj. měnil vzhled a zejména uspořádání oken a dveří stavby, kdy byly zřízeny dva nové vstupy v bezprostřední blízkosti domu stěžovatele. Vlivy stavby je nutno řešit v řízení dle stavebního zákona, jednalo-li by se o vlivy vyplývající z občanskoprávních vztahů, potom je nutno je řešit jejich uplatněním dle § 137 (v době rozhodování správních orgánů účinného) zákona č. 50/1976 Sb.

V závěru repliky stěžovatel uvádí, že odvolací důvody se týkaly dotčení práv stěžovatele, tedy skutečností rozhodných pro posouzení přípustnosti odvolání, proto byl žalovaný povinen se jimi zabývat.

Pan P. K. jako osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud vzhledem k námitce stěžovatele, že krajský soud místo toho, aby pro důvodně vytýkanou vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného spočívající v nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami (hluk, prašnost po dobu výstavby a další imise narušující pohodu bydlení) napadené rozhodnutí zrušil, zatížil stejnou

vadou i rozhodnutí své, se nejdříve musel zabývat otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

Rovněž také ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. ukládá Nejvyššímu správnímu soudu z úřední povinnosti přihlídnout k vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vadu řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud spatřuje v tom, že krajský soud měl dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Rozhodnutím žalovaného o zamítnutí odvolání pro nepřijatelnost se v dané věci neupravuje jen průběh správního řízení, ale rozhoduje se s konečnou platností o tom, že nejsou dány zákonné předpoklady pro to, aby odvolání bylo v odvolacím řízení řádně projednáno z důvodu, že odvolání nebylo podáno účastníkem řízení.

Pro rozhodnutí žalovaného bylo relevantní skutečností, která odůvodňuje závěr o nepřijatelnosti odvolání a opravňuje odvolací orgán k postupu dle § 92 odst. 1 správního řádu, posouzení otázky účastenství stěžovatele ve stavebním řízení o povolení stavebních úprav.

Dle ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. (dále jen „stavební zákon“) účastníkem stavebního řízení jsou i osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena.

Při rozhodování správního orgánu o zamítnutí odvolání pro nepřijatelnost z důvodu, že stěžovatel není účastníkem řízení, neboť jeho vlastnická či jiná práva k sousedním nemovitostem nemohou být stavebním povolením přímo dotčena, hraje významnou roli uvážení správního orgánu a důraz musí být kladen na řádné odůvodnění tohoto uvážení v rozhodnutí. Z hlediska dostatečnosti odůvodnění ve smyslu rozsahu a přesvědčivosti je třeba, aby správní orgán vyjádřil svůj názor ke všem námitkám, v nichž stěžovatel spatřoval možnost přímého dotčení svého vlastnického práva k sousedním pozemkům a stavbám povolením stavebních úprav, neboť úspěšnost byť jediné námitky možného přímého dotčení vlastnického práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich povolením stavebních úprav by naplnila zákonný předpoklad pro účast stěžovatele v řízení o povolení stavebních úprav objektu k bydlení č. p. 70/1 na prodejnu a servis jízdních kol na pozemku p. č. 396 v k. ú. D.

Důležitou součástí odůvodnění je tedy přesné rozvedení úvah, kterými se správní úřad v předmětné věci řídil. Absence těchto úvah zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ke které správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Stejný následek způsobí i pokud v odůvodnění rozhodnutí chybí nebo je nedostatečná právní argumentace a hodnocení správního orgánu při vypořádávání se s návrhy a námitkami účastníků řízení. Není-li tedy z odůvodnění rozhodnutí žalovaného zřejmé, proč správní orgán námitky stěžovatele uvedené v odvolání považuje za mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel ve svém odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu D., stavebního úřadu, kterým se povoluje stavba týkající se domu č. p. 70 a parc. č. 396 a 397 v k. ú. D., dle jeho tvrzení jako opomenutý účastník, uvedl, že navrhovanou stavbou mohou být dotčena vlastnická práva zejména narušením pohody bydlení a obtěžováním hlukem a dalšími imisemi, např. zvýšeným pohybem osob, manipulaci s koly a jejich opravami, imisemi spojenými s používáním olejů a barev.

V odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost se žalovaný k těmto námitkám stěžovatele spočívajících v tvrzení o dotčení na vlastnickém právu k sousednímu pozemku a stavbě nijak nevyjádřil, a správní soud tak neměl možnost přezkoumat názor žalovaného ohledně stěžovatelem v odvolání tvrzeného dotčení práv stavebním povolením.

Úvahy žalovaného ohledně stěžovatelových námitek uvedených v odvolání proti rozhodnutí o povolení stavebních úprav jsou seznatelné až z vyjádření žalovaného k žalobě a ke kasační stížnosti.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzované věci byl prokázán důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vada řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Proto nezbylo, než na základě kasační stížnosti tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími námitkami uvedenými v kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. listopadu 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu